

Arrest

nr. 258 359 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat J. DIENI, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 januari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 januari 1969 te San Salvador. U bent getuige van Jehovah. U was gedurende uw jeugdjaren het slachtoffer van misbruik.

Tijdens de burgeroorlog ontsnapte u bovendien op uw veertiende ei zo na aan een ontvoeringspoging. U raakte getraumatiseerd en leefde steeds in angst. Op uw zestiende probeerde u zelfmoord te plegen. Uiteindelijk vond u toch het geluk toen u uw echtgenoot leerde kennen. U ging in de jaren '90 bij hem in Nahuizalco (Sonsonate) wonen. Sinds 1991 werkte u daar voor het nationaal register. U studeerde af als advocaat. Op 28 juni 2015 overleed uw echtgenoot aan kanker, waarna u een depressie kreeg. In 2017 werd uw handtas uit uw auto gestolen terwijl u met uw zoon op doktersvisite was. Op 1 september 2018 overleed ook uw moeder aan kanker. Omdat u het in die periode emotioneel heel moeilijk had werd u een tijdje in een hospitaal opgenomen.

In december 2018 begon u een relatie met O.C.(...), de directeur van de coördinatie van de douane, een man die u via uw werk kende. In maart 2019 werd uw zoon J.A.L.R.(...) (CG X; O.V. xxx) een eerste keer door een bendelid aangesproken op weg naar zijn werk. Het bendelid vroeg hem wat hij daar kwam doen en zei dat hij hem daar niet meer wilde zien. In mei 2019 gebeurde dit nog een keer en werd erbij vermeld dat hij gedood zou worden als hij daar nogmaals gezien zou worden. Van toen af mocht hij van u niet meer naar zijn werk gaan.

Toen, ook in mei 2019, bleek dat O.(...) nog gehuwd was, maakte u duidelijk dat u een punt achter jullie relatie wilde zetten. Dit was immers onverenigbaar met uw religieuze principes. Hij vertoonde obsessief gedrag, mishandelde u, belde u steeds op het werk, verbood u contact te hebben met collega's of vriendinnen etc. Hij pikte het niet dat u jullie relatie wilde beëindigen. Hij dreigde ermee alles aan uw kinderen te vertellen. U kreeg angstaanvallen en hartritme stoornissen van de hiermee gepaard gaande stress. U dacht eraan een contactverbod te laten opleggen, maar zag hier uiteindelijk toch van af omdat u niet wilde dat uw entourage ervan op de hoogte zou komen. Van oktober tot december 2019 contacteerde hij u niet meer. U dacht toen dat de situatie was opgelost. In de eerste week van januari 2020 nam hij echter terug contact op met u. U stemde toe hem nog een keer te ontmoeten en vroeg hem om u gerust te laten. Hij zei dat hij u nooit gerust zou laten en dat hij nooit zou aanvaarden dat u een relatie met iemand anders begon. U gaf te kennen geen relatie te willen. Hij nam u toen gewelddadig vast en zette een briefopener op uw keel. Hij noemde dit een waarschuwing en vertrok dan zonder verder nog iets te zeggen.

U wil een beter leven voor uw zonen en wil niet dat ze in een constante situatie van angst moeten opgroeien zoals u. Uw jongste zoon D.A.L.R.(...) (O.V. xxx) heeft een gehoorhandicap, wat ook niet makkelijk was om mee om te gaan. U besloot uiteindelijk dat het best was om samen met uw kinderen El Salvador te verlaten. Eind februari 2020 diende u uw ontslag in en op 4 maart 2020 zijn jullie uit El Salvador vertrokken. Jullie reisden legaal via Spanje en kwamen hier in België aan op 5 maart 2013. Het verzoek om internationale bescherming van uw zoon en u werd hier geregistreerd op 11 maart 2020. Ondertussen krijgt u hier psychologische begeleiding en medicatie waardoor uw toestand al iets verbeterd is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 8/1/20), de paspoorten van u en uw zonen (d.d. 11/1/20), uw rijbewijs, uw advocatenpasje en uw NIT-kaart. Tevens legt u kopieën voor van uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de overlijdensakte van uw moeder, de geboorteakte van uw jongste zoon, een schoolcertificaat van uw zoon en werk gerelateerde documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de hoofdreden van uw vertrek uw vrees is ten opzichte van uw ex-partner die u bedreigde toen u hem duidelijk maakte jullie relatie te willen beëindigen (CGVS p.10-11). Dit behoort tot de zuiver gemeenrechtelijke sfeer van het recht.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het incident waarbij uw voormalige partner een briefopener tegen uw keel drukte dateert van de eerste week van januari 2020 (CGVS p.14). Uw jongste zoon bleef nog naar school gaan en u bleef nog naar uw werk gaan tot eind februari 2020 (CGVS p.5-6). U hebt in die periode niets meer van uw ex-partner gehoord of gezien. Er is verder niets meer gebeurd. U hebt sindsdien op geen enkele manier nog contact met hem gehad of naar hem geïnformeerd. U weet niet waar hij momenteel is en hij weet voor zover u weet ook niet waar u verblijft. U hebt dan ook geen enkel persoonlijk dreigement meer ontvangen van uw voormalige partner (CGVS p.14, 18). Uw broers en zussen verblijven momenteel nog steeds in El Salvador. Als u wordt gevraagd hoe ze het stellen, verwijst u enkel naar de algemene situatie en de moeilijkheden omwille van de coronacrisis (CGVS p.4). Dit alles vormt allerm minst een indicatie dat u actueel nog hoeft te vrezen voor deze man.

U maakt het daarenboven niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. U hebt nooit bescherming gezocht bij de Salvadoraanse autoriteiten. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk weet hebt van concrete maatregelen tegen partnergeweld. U bent op de hoogte van het feit dat er verschillende instanties bestaan die mishandelde vrouwen bijstaan en had er zelfs aan gedacht een contactverbod te laten opleggen voor uw voormalige partner. Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u van deze mogelijkheden geen gebruik hebt gemaakt. U hebt hiervan afgezien uit schaamte en angst dat uw entourage te weten zou komen wat u had gedaan (CGVS p.11, 15). Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitleg geen verschoning kan vormen voor het feit dat u naliet eerst de bescherming van uw eigen autoriteiten in te roepen alvorens ervoor te kiezen naar België te reizen om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U verwijst tevens naar de algemene onveilige situatie die heerst in El Salvador (CGVS p.9, 19). Een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in uw land is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De beroving waarvan u zelf beweert het slachtoffer te zijn geworden, is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Uw handtas werd immers uit uw wagen gestolen op een moment dat u er zelf niet bij aanwezig was. Er was dus geen sprake van geweld. Bovendien hebt u ook geen idee wie u van uw handtas beroofde (CGVS p.8-9).

Wat betreft de problemen die uw oudste zoon zou hebben gehad met een bendelid, dient te worden opgemerkt dat hij slechts twee keer werd aangesproken. De laatste keer dateert van mei 2019. Jullie bleven nadien nog zeven maanden in El Salvador zonder nog met dat bendelid in aanraking te komen (CGVS p.5, 15-16). Dit vormt dus allerm minst een indicatie dat hij bij terugkeer omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Hetzelfde geldt voor de afpersing waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest tijdens zijn studietijd. Hij zou telkens het geld hebben betaald, verder zou er niet meer zijn gebeurd. Bovendien bent u met geen van die personen zelf ooit in aanraking gekomen (CGVS p.16-17). Dat uw jongste zoon een makkelijk doelwit zou kunnen zijn voor benedeleden omwille van zijn gehoorhandicap is slechts een blote bewering van uwentwege (CGVS p.18).

Het feit dat u een moeilijke jeugd zou hebben gehad, waarbij u werd misbruikt en tijdens de burgeroorlog bijna werd ontvoerd kan niet worden weerhouden als indicatie voor uw actuele vrees bij terugkeer. U bent niet meer met die personen in aanraking gekomen in de vele jaren die u nadien nog in El Salvador verbleef (CGVS p.11-12, 18-19).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande opmerkingen maken dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling, noch voor deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart (d.d. 8/1/20), de paspoorten van u en uw zonen (d.d. 11/1/20), uw rijbewijs, uw advocatenpasje, uw NIT-kaart en de kopieën van uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, de overlijdensakte van uw moeder, de geboorteakte van uw jongste zoon, het schoolcertificaat van uw zoon en de werk gerelateerde documenten vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit, herkomst, werkzaamheden, familiale situatie en reisweg, dewelke hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A en 1 D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), en van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verzoekster voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet waarbij haar het vluchtelingenstatuut wordt ingetrokken.

Zij benadrukt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel wijst zij erop dat zij El Salvador is ontvlucht omwille van problemen met de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13), iets wat luidens de UNHCR Guidelines van 15 maart 2016 de toekenning van het vluchtelingenstatuut kan verantwoorden. Verder herhaalt zij dat zij gedurende haar jeugd jaren het slachtoffer werd van misbruik, zij tijdens de burgeroorlog is ontsnapt aan ontvoering, haar oudste zoon in maart 2019 problemen had met bendeleden, en zij een alleenstaande vrouw is met een gehandicapt kind. Bij verwijzing naar de UNHCR Guidelines stelt zij dat de overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen de bendes en hekelt zij dat de verwerende partij hier geen onderzoek naar heeft gevoerd. Daarnaast is zij de mening toegedaan dat zij een risico op vervolging loopt vanwege het behoren tot de sociale groep van jonge Salvadoraanse vrouwen en tot de categorie van "terugkeerders".

Zij voert nog aan dat de verwerende partij haar aanvraag moest onderzoeken in vergelijking met de vrees van haar zoon.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op het concept van het voordeel van de twijfel. Zij geeft te kennen dat zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als de Raad reeds herhaaldelijk hebben verduidelijkt dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

In een derde onderdeel verwijst verzoekster naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en naar het misbruik alsook de poging tot ontvoering waarvan zij in het verleden het slachtoffer is geweest. Het CGVS begaat hier volgens verzoekster een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de vrees van verzoekster om opnieuw te worden vervolgd of ernstige schade te lijden.

In een vierde onderdeel laat verzoekster gelden dat het administratief dossier gebrekkig is daar de informatie daterende van oktober 2020 en maart 2016 waarop de beslissing is gestoeld, er niet in is opgenomen. Zij wijst op de samenwerkingsplicht die op de verwerende partij rust alsook op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de verwerende partij zich plaatst op het moment van het nemen van haar beslissing.

Verder verwijst zij naar de veiligheidssituatie van zogenaamde 'returnees' en werpt zij op dat het in El Salvador aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en alleen maar verergerd is door de coronapandemie. Verzoekster citeert hierbij uit landeninformatie.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende documenten:

- stuk 2: UNCHR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, 15 maart 2016;
- stuk 5: HRW, *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, p. 1-6.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij in haar jeugd jaren zou zijn misbruikt en dat zij tijdens de burgeroorlog het slachtoffer zou zijn geworden van een poging tot ontvoering, haar oudste zoon zou in maart en in mei 2019 zijn aangesproken door een bendelid en zij zou door haar voormalige partner O. zijn bedreigd omwille van het beëindigen van hun relatie in mei 2019. Daarnaast geeft verzoekster aan dat haar jongste zoon een gehoorhandicap heeft, wat niet gemakkelijk is om mee om te gaan.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes.

Er blijkt echter uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of blootgesteld te worden aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Zo kan een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die haar identiteit en die van haar zonen bevestigen, alsook haar herkomst, werkzaamheden, familiale situatie en reisweg. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met haar vluchtrelaas.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoeksters vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. Wat betreft de problemen met haar voormalige partner O. stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster geen actuele vrees voor deze man aantoonst en zij daarenboven niet aannemelijk maakt dat zij niet kon rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten.

De commissaris-generaal merkt verder op dat de algemene onveilige situatie onvoldoende is om een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade uit af te leiden en dat de beroving waarvan verzoekster het slachtoffer is geworden, onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

Inzake het feit dat haar oudste zoon tweemaal werd aangesproken door een bendelid en de afpersing waarvan hij tijdens zijn studietijd het slachtoffer werd, stelt de commissaris-generaal vast dat er geen enkele indicatie is dat hij omwille hiervan een vrees voor vervolging dient te koesteren. Dat haar jongste zoon een makkelijk doelwit zou kunnen zijn voor bendeleden omwille van zijn gehoorhandicap, is, zo wordt gesteld, een blote bewering.

De zaken waarvan zij in het verleden het slachtoffer is geweest, met name het misbruik en de poging tot ontvoering, worden door de commissaris-generaal tot slot niet weerhouden als indicatie voor haar actuele vrees bij terugkeer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

4.4. Dat verzoekster problemen heeft gekend met haar voormalige partner wordt op zich niet betwist.

De Raad stelt vast verzoekster met haar verweer vooreerst volledig voorbij gaat aan volgende pertinente vaststelling: *“Het incident waarbij uw voormalige partner een briefopener tegen uw keel drukte dateert van de eerste week van januari 2020 (CGVS p.14). Uw jongste zoon bleef nog naar school gaan en u bleef nog naar uw werk gaan tot eind februari 2020 (CGVS p.5-6). U hebt in die periode niets meer van uw ex-partner gehoord of gezien. Er is verder niets meer gebeurd. U hebt sindsdien op geen enkele manier nog contact met hem gehad of naar hem geïnformeerd. U weet niet waar hij momenteel is en hij weet voor zover u weet ook niet waar u verblijft. U hebt dan ook geen enkel persoonlijk dreigement meer ontvangen van uw voormalige partner (CGVS p.14, 18). Uw broers en zussen verblijven momenteel nog steeds in El Salvador. Als u wordt gevraagd hoe ze het stellen, verwijst u enkel naar de algemene situatie en de moeilijkheden omwille van de coronacrisis (CGVS p.4).”*

Gelet op wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat dit alles allerminst een indicatie vormt dat verzoekster actueel nog hoeft te vrezen voor haar voormalige partner. Verzoekster laat na concrete elementen aan te brengen die hierover anders doen denken.

Verder wijst de Raad erop dat vooraleer internationale bescherming kan worden ingeroepen, eerst alle mogelijkheden tot nationale bescherming op redelijke wijze moeten zijn uitgeput. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

De Raad herinnert tevens aan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming.

Voor zover uit de landeninformatie kan blijken dat overheidsbescherming in El Salvador niet in alle gevallen beschikbaar of doeltreffend is, kan evenwel, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, niet worden besloten dat El Salvador moet worden beschouwd als een ‘failed state’ of dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn.

De Raad benadrukt evenwel dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet (zie UNHCR Eligibility Guidelines, p. 22-26; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-11). Bij de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van overheidsbescherming moet verder rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak. Het is tegen deze maatstaf dat verzoekster aldus aannemelijk moet maken dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Salvadoraanse overheid voor bescherming.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij voor de problemen met haar voormalige partner nooit bescherming heeft gezocht bij de Salvadoraanse autoriteiten. De commissaris-generaal merkt hierbij terdege op dat, zoals blijkt uit haar verklaringen, zij nochtans wel weet heeft van concrete maatregelen tegen partnergeweld en dat zij op de hoogte is van het feit dat er verschillende instanties bestaan die mishandelde vrouwen bijstaan. Zij had er zelfs aan gedacht een contactverbod te laten opleggen voor haar voormalige partner (NPO, p. 11, 15). Haar bewering dat zij hiervan heeft afgezien uit schaamte en angst dat haar entourage zou te weten komen wat zij had gedaan, dat het indienen van een klacht veel gevolgen zou hebben gehad en dat zij niet de kracht had om die zaak voor een rechtbank te brengen, overtuigt de Raad niet en kan geen verschoning bieden voor haar nalaten.

Bovendien blijkt dat verzoekster zich voorheen reeds heeft gewend tot de politie en klacht heeft neergelegd toen zijn werd beroofd van haar handtas (NPO, p. 9). Hieruit blijkt niet dat zij enig wantrouwen ten aanzien van de Salvadoraanse politie heeft.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar individuele omstandigheden geen doeltreffende overheidsbescherming voorhanden is, noch dat zij daar geen toegang tot heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij (vruchteloos) heeft getracht bescherming te krijgen of dat zij in de onmogelijkheid was bescherming te vragen of dat van haar om bepaalde redenen niet kon worden verwacht die bescherming te vragen.

4.6. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij haar aanvraag moest onderzoeken in vergelijking met de vrees van haar zoon, benadrukt de Raad vooreerst dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt waarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. De Raad stelt uit verzoeksters verklaringen vast dat zij zelf nooit in aanraking is gekomen met de bendeleden met wie haar meerderjarige zoon in aanraking is gekomen en deze problemen verder geen enkel verband houden met verzoeksters eigen persoonlijke problemen (NPO, p. 16-17). Daarnaast moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal de problemen van haar zonen wel degelijk mee in rekening heeft genomen: *“Wat betreft de problemen die uw oudste zoon*

zou hebben gehad met een bendelid, dient te worden opgemerkt dat hij slechts twee keer werd aangesproken. De laatste keer dateert van mei 2019. Jullie bleven nadien nog zeven maanden in El Salvador zonder nog met dat bendelid in aanraking te komen (CGVS p.5, 15-16). Dit vormt dus allerminst een indicatie dat hij bij terugkeer omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Hetzelfde geldt voor de afpersing waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest tijdens zijn studietijd. Hij zou telkens het geld hebben betaald, verder zou er niet meer zijn gebeurd. Bovendien bent u met geen van die personen zelf ooit in aanraking gekomen (CGVS p.16-17). Dat uw jongste zoon een makkelijk doelwit zou kunnen zijn voor benedeleden omwille van zijn gehoorhandicap is slechts een blote bewering van uwentwege (CGVS p.18)."

Verzoekster brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die hier een ander licht op werpen. Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat haar oudste zoon overigens niet is komen opdagen voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

4.7. Voor het overige blijft verzoekster in wezen slechts steken in het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en vluchtmotieven, en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij uit El Salvador vluchtte omwille van problemen met de bende MS-13, volgt uit wat voorafgaat dat zij geen bende problemen aannemelijk weet te maken. Het is overigens opmerkelijk dat verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar MS-13 terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat zij niet wist welke bende haar oudste zoon belaagde (NPO, p. 16). Er blijkt dan ook niet dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

Waar verzoekster nog stelt dat zij behoort tot de sociale groep van "*jonge Salvadoraanse vrouwen*" en daardoor een gegronde vrees voor vervolging koestert, wijst de Raad op wat voorafgaat en waaruit blijkt dat zij, gelet op haar individuele omstandigheden, deze vrees op geen enkele wijze kan concretiseren dan wel aannemelijk maken. Verzoekster is daarenboven reeds 52 jaar oud, zodat zij evenmin aannemelijk maakt te behoren tot de sociale groep van "*jonge Salvadoraanse vrouwen*".

4.9. Waar zij opmerkt dat zij een alleenstaande vrouw is met een gehandicapt kind, benadrukt de Raad dat verzoekster een volwassen vrouw van 52 jaar is die op geen enkele concrete wijze aantoonbaar dat zij in El Salvador zou worden gevisieerd of vervolgd, louter omdat zij een alleenstaande moeder is en/of omdat zij een kind heeft met een auditieve handicap. Verzoekster formuleert louter algemene veronderstellingen waaruit niet kan worden afgeleid dat zij en haar zoon daadwerkelijk zouden worden gevisieerd door het geweld in El Salvador.

Evenmin kan blijken dat zij ten gevolge hiervan een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat het huis waarin zij in Sonsonate woonde haar eigendom was en zij nog 5 (half)broers- en zussen heeft met wie zij contact heeft (NPO, p. 3-4). Ook heeft zij in El Salvador meer dan 30 jaar als advocate gewerkt (NPO, p. 6). De gehoorhandicap van haar zoon bleek hier geen obstakel te zijn. Verzoekster beschikt dan ook over de nodige zelfredzaamheid alsook over een familiaal netwerk in El Salvador waarop zij desgevallend een beroep kan doen.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel als alleenstaande moeder met een zoon die een gehoorhandicap heeft, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.10. Verzoekster betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd enerzijds omdat zij een vrouw is en anderzijds omwille van haar verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar verzoekster verwijst en dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdendeerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, haalde verzoekster geen eigen persoonlijke problemen met benedeleden aan. Ook wat betreft haar zonen wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bendes. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekster voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdendeerd door benedeleden.

In zoverre verzoekster aanvoert dat zij als vrouw een ‘bijzonder hoog risico’ loopt bij terugkeer naar El Salvador, herhaalt de Raad dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht doch dat uit de landeninformatie niet blijkt dat vrouwen en meisjes in El Salvador het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 19-20). Zoals in de UNHCR-richtlijnen zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, in casu hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (p. 36-37). Verzoekster kan zich dan ook niet vergenoegen met de loutere stelling dat zij als vrouw een ‘bijzonder hoog risico’ zonder dit verder te concretiseren. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat maakt verzoekster de voorgehouden bende problemen niet aannemelijk. Verzoekster concretiseert verder niet in welke mate het misbruik uit haar jeugd een element of omstandigheid is die maakt dat zij heden als vrouw een bijzonder hoog risico zou lopen, nu zij niet meer met die personen in aanraking is gekomen in de vele jaren die zij nadien nog in El Salvador verbleef (NPO, p. 11-12, 18-19).

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België sinds september 2019 voor de duur van de asielprocedure, gelet op haar verblijf in El Salvador sinds haar geboorte in 1999, als dusdanig niet

resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

4.11. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er goede redenen zijn om te stellen dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar El Salvador. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.12. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10). Uit de landeninformatie, onder meer het BBC News artikel waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, blijkt dat er eind april 2020 een korte, plotselinge en scherpe stijging was van het aantal moorden waarvan de Salvadoraanse regering de bendes de schuld geeft. Tevens blijkt dat de Salvadoraanse regering vervolgens is overgegaan tot het nemen van verstrengde en gewelddadige maatregelen om het bendegeweld te beteugelen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 13 e.v.).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die zij aanhaalt in haar verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonde dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Waar verzoekster hekelt dat de COI Focus van 12 oktober 2020 en de UNHCR Guidelines van maart 2016 niet zijn gevoegd aan het administratief dossier, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze bronnen alsook naar de vindplaats ervan, door het meedelen van de relevante internetlinks. De Raad ziet niet in hoe het loutere feit dat de rapporten niet fysiek bij het administratief dossier werden gevoegd, verzoekster heeft belemmerd deze te consulteren aan de hand van de vermelde internetlinks.

Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoekster bij haar verzoekschrift zelf de UNHCR guidelines voegt, zodat zij niet kan voorhouden hiervan geen kennis te hebben. Verzoekster verwijst overigens in de voetnoten van haar verzoekschrift zelf naar een aantal internetlinks, waaronder deze van de UNHCR guidelines. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat zij niet in staat is om de internetlinks die in de bestreden beslissing worden vermeld, te consulteren noch maakt zij aannemelijk dat deze internetlinks niet langer consulteerbaar zijn. Een mogelijke schending van de rechten van de verdediging blijkt dan ook niet. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een samenvatting bevat van de COI Focus rapporten van 12 oktober 2020 en 17 december 2020 zodat verzoekster kennis kon nemen van de kernelementen uit deze landenrapporten.

6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. De aangevoerde schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een intrekking van de vluchtelingenstatus.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES